

Chương 25

Lộ Tuy tháo mũ bảo hiểm xuống: “Xin lỗi, tôi còn phải đi gặp khách hàng, cô biết đấy, những bà già đều biến thái cả.”

Vụ Mang Mang nhe răng cười.

Cô rũ hai vai, cúi đầu: “Xin lỗi Lộ tiên sinh, ban nãy là tôi phát bệnh, hôm nay khi đi quên uống thuốc.”

Vụ Mang Mang biết tự mỉa mai bản thân dường nào!

Lúc cúi đầu, nhìn thấy ngón chân cái đã hở ra khỏi tất, hừm, thật là mất mặt, Vụ Mang Mang không dám ngước lên.

“Không được ngừng thuốc.” Lộ Tuy nói.

“Vâng.” Vụ Mang Mang ngoan ngoãn trả lời, cô cảm thấy gót chân cô chắc đã rách da rồi, ngón chân cũng đau buốt, có lẽ sắp nổi mụn nước.

“Lên đi”, trên xe Lộ Tuy không có mũ dư, anh liền đưa mũ bảo hiểm của anh cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang dè dặt không nhận, “Tôi cảm thì anh làm thế nào?”

Nên cô khoát tay: “Tôi không sao, Lộ tiên sinh, dù sao đầu tôi cũng có bệnh, nếu bất cẩn té ngã không chừng lại trở về bình thường.”

Lộ Tuy chỉ nói gọn: “Bảo cô cảm thì cứ cảm đi.”

Được thôi, đàn ông lái mô tô là cool nhất, Vụ Mang Mang ngoan ngoãn cảm mũ, gài lại.

Trong đó như vẫn còn chút hương thơm lưu lại của Lộ Tuy, không khó ngửi tí nào.

Vụ Mang Mang bất giác hít vào, cảm thấy thực ra mùi vị đó cũng được.

Lúc lên xe, Vụ Mang Mang mới ngờ nghếch nhận ra hôm nay Lộ Tuy mặc quần jeans.

Chẳng trách khi nhìn thấy Lộ Tuy lái mô tô cô không cảm thấy kỳ cục tí nào. Bình thường trông vô cùng nghiêm túc, đứng đắn lúc này chú Lộ lại toát ra một vẻ trẻ trung biếng nhác.

Đáng vẻ đàn ông xấu thực sự cuốn hút hơn nhiều so với đàn ông tốt.

Vụ Mang Mang kìm nén cảm giác muốn chảy máu mũi, đặt tay lên eo Lộ Tuyền, túm lấy áo anh để ngồi vững hơn.

Nếu cô là một bà cô thì hẳn đã rất muốn sờ mông Lộ Tuyền rồi.

Xe mô tô thân yêu, đi!!!

Lúc khởi động mô tô, Vụ Mang Mang “vô tình” trượt hai tay xuống phần mông của Lộ Tuyền.

“Đừng sờ lung tung”, giọng Lộ Tuyền vắng lại trong gió.

Vụ Mang Mang đỏ mặt, vội vàng đặt tay lên eo anh.

Thật là... nhạy cảm thế làm gì không biết!

Mô tô càng chạy càng nhanh, tự do xuyên qua đám đông hệt như con thoi, mấy lần làm Vụ Mang Mang khiếp hãi hét lên, chỉ sợ Lộ Tuyền đâm phải người ta.

Hình như Lộ Tuyền nói mấy lần nhưng tạp âm quá lớn nên Vụ Mang Mang không nghe rõ, chỉ có thể không ngừng hỏi: “Anh nói gì? Anh nói gì?”

Đến khi xe lên đường cao tốc, Vụ Mang Mang đã hiểu được hết cảm giác lao vút trong gió như điện xẹt, thực ra tốc độ không nhanh hơn xe hơi, cũng không phải siêu tốc nhưng cảm giác ngồi trên mô tô kích thích hơn nhiều.

Tim đập thình thịch, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Vụ Mang Mang không nhịn được đứng lên, hai tay dang rộng đón gió, “A... dễ chịu quá!”

Động tác này quá nguy hiểm, Vụ Mang Mang chỉ sảng khoái nửa giây rồi vội vàng chồm lên ôm cổ Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang chưa từng ngồi trên chiếc mô tô nào đáng nghiện như vậy, không kìm được muốn hát, cô ôm cổ Lộ Tuyền rồi há miệng gào lên: “Ta đứng trong cơn gió lạnh buốt, hận không thể kìm nén nỗi đau, nhìn trời xanh bốn phương mây bay, kiếm trong tay, hỏi thiên hạ ai là anh hùng...”

Hình như không hay lắm, tông thấp quá nên Vụ Mang Mang tạm thời đổi sang câu khác, “Tôi thực sự còn muốn sống thêm năm trăm năm...”

Tuy Vụ Mang Mang hát lạc tông trật nhịp, nhưng khả năng thực sự rất tốt, sau câu này cô lại tự nhiên hát tiếp câu khác “Đây chính là cao nguyên Thanh Tạng...”

Cuối cùng mô tô lái một đường cong phóng khoáng và đẹp đẽ rồi ngừng lại dưới tòa nhà chung cư của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang mê mẩn xuống xe, cơ thể nhẹ bẫng, giơ tay định tháo mũ, kết quả Lộ Tuyền nhanh tay hơn, anh giúp cô tháo khóa ra.

Vụ Mang Mang vừa định nói cảm ơn thì thấy Lộ Tuyền cúi xuống gần cô.

Vụ Mang Mang đang băn khoăn có nên tránh né hay không thì lỗi tai đã cảm nhận hơi thở phả ra từ chóp mũi Lộ Tuyền, trong tích tắc cô cảm thấy cơ thể nhũn ra.

“Cô ồn ào quá...”

Vụ Mang Mang cứng đờ người.

Vì Lộ Tuyền hét quá to, cô bắt đắc dĩ lùi lại một bước dài rồi không ngừng chà xát tai, “Anh làm gì thế?!”

Lộ Tuyền không nói, chỉ cầm mũ bảo hiểm rồi xoay người lên xe, khởi động.

Vụ Mang Mang vội chạy tới, dù tai vẫn đang ù đặc nhưng cô mặc kệ, “Ban này tôi cũng làm thế với anh sao? Xin lỗi, xin lỗi tôi còn tưởng giọng tôi không xuyên qua mũ được!”

“Lần sau đừng có hét trước mặt tôi.” Giọng điệu Lộ Tuyền như đang nghiền răng kèn kẹt.

Vụ Mang Mang gật gật đầu, giơ tay lên trán chào theo kiểu quân đội, còn dập chân một cái, “Yes, sir!”

Đến khi Lộ Tuyền lái xe chạy đi, Vụ Mang Mang không nhịn được lại bắc loa trước miệng, gào to: “Chú ơi, hôm nay chú rất tuyệt!”

Không biết Lộ Tuyền có nghe thấy không, nhưng Vụ Mang Mang vui vẻ nhảy nhót chạy về nhà, đến khi vào rồi cô mới cảm thấy hình như thiếu gì đó.

Nghĩ mãi mới nhận ra, giày cao gót trong tay không biết đã biến mất tự bao giờ.

Đau khô! Mấy ngàn đô đó!!!

Vụ Mang Mang hối hận một giây rồi chạy vào nhà tắm bắt đầu ngâm mình, sau đó vừa uống rượu vang pha Seven up, vừa ngâm mình trong bồn tắm, đăng hình lên Weibo.

Đây là tấm hình tối nay cô đã mạo hiểm tính mạng để chụp.

Theo điều tra thì mỗi năm số người chết do chụp hình tự sướng còn nhiều hơn số người chết do sóng thần, cũng may tối nay Vụ Mang Mang không gia nhập vào số liệu đó.

Trong hình, một tay cô ôm cổ Lộ Tuyền, đứng trên xe mô tô, chụp hình theo góc từ trên xuống.

Đúng là anh tuấn, hào sảng.

Weibo nhanh chóng có người like vì vóc dáng của Lộ Tuyền, đúng là kỳ quái, sao họ có thể nhìn ra cơ thể anh đẹp nhỉ, rõ ràng chỉ lộ mỗi gáy và vài chỗ trên cơ thể thôi mà.

Kiều dáng xe và giá cả cũng bị bại lộ nhanh chóng.

Bên dưới là một loạt chữ “chảnh”.

Trong hộp thư “chưa theo dõi” có hai tin nhắn riêng, hết như hẹn trước mà gửi cùng lúc.

“Xe cô ngồi có phải là xe Lộ Tuyền?”

Vụ Mang Mang giật mình, xem ra hai vị này không chỉ là người quen của cô mà còn là người quen của Lộ Tuyền.

Cô hít một hơi thật sâu, mở Weibo của đối phương ra xem, phát hiện một người trong đó sử dụng tài khoản clone, vì người theo dõi chỉ có cô, mà Weibo lại không có bài đăng nào.

Còn người kia thì theo dõi rất tạp, không nhận ra ai, Weibo cũng chẳng đăng bài nào, Vụ Mang Mang đoán chắc là sợ bại lộ thân phận, nên tài khoản này cũng là clone.

Thế nên Vụ Mang Mang thấy tò mò, hai vị này là ai vậy nhỉ?

Nếu hỏi thẳng, đối phương chắc chắn sẽ không nói hoặc sẽ làm cô hiểu nhầm.

Vụ Mang Mang mím môi cười, tính toán trong bụng, dù sao rảnh rồi cũng buồn chán, nhắn tin riêng tư không đến nỗi xúc phạm danh dự ai đó, nên cô đã trả lời hai tin nhắn kia.

“Tôi ngồi xe của BF tôi, thì sao?”

Vụ Mang Mang nhìn câu trả lời của mình, thậm like mạnh.

Cô không thẳng thừng thừa nhận là xe Lộ Tuyền, nên dù anh muốn kiện cô tung tin đồn thì cô cũng chẳng sợ.

Hơn nữa, BF có thể là boyfriend, cũng có thể là chữ cái đầu của phiên âm từ “bác trai”, tuổi tác của Lộ Tuy nếu làm bác của cô thì chắc cũng được.

“Tôi không tin”, tài khoản tên “Một Đời Trôi Chảy” trả lời ngay lập tức.

Vụ Mang Mang cơ bản đã đoán ra vị này là phụ nữ, chắc là người yêu thầm hoặc yêu công khai Lộ Tuy, nếu không sẽ không tới nỗi theo dõi cô, còn đợi cô trả lời tin nhắn.

Người kia tên “Bản Ngã Của Tôi” thì sáng sớm hôm sau mới trả lời tin nhắn của Vụ Mang Mang, “Khả năng của BF cô thế nào?”

Vụ Mang Mang đoán, vị này ắt hẳn là anh chàng nào đó yêu thầm cô rồi.

Giống như phụ nữ thích xinh đẹp hơn ai đó, đàn ông lúc nào cũng không tìm được mà so sánh độ to nhỏ hoặc dài ngắn của “lão nhị”.

Vốn không nên trả lời nữa, nhưng đây là thế giới mạng mà, sao có thể nhịn được.

“Công cụ lớn, khả năng tốt”, Vụ Mang Mang nhanh chóng viết sáu chữ.

“Thời gian kéo đàn và tần suất thì sao?” Đối phương nhanh chóng trả lời.

Hình như hỏi hơi kỹ thì phải?

Vụ Mang Mang có phần không chắc chắn, đối phương rốt cuộc có yêu thầm cô không, hay là muốn biết đời tư của Lộ Tuy?

Nhưng ai lại vớ vẩn thế nhỉ, quan tâm đến mọi tham số của Lộ Tuy đến thế? Sự so sánh đó kỳ trần trụi, xem ra chắc là người thân bên cạnh Lộ Tuy rồi.

Thực ra từ một phần nhỏ xíu mà nhận ra Lộ Tuy thì người đó hẳn phải là người cực kỳ thân quen với anh, nên Vụ Mang Mang vẫn không đoán ra ai lại vớ vẩn như thế.

Nhưng theo trực giác của phụ nữ thì Vụ Mang Mang nghĩ rất có khả năng là Ninh Tranh.

Nhưng Ninh Tranh dù sao cũng quản lý cả một tập đoàn bào chế thuốc mà lại rảnh rỗi theo dõi cô thế sao?

“Nửa tiếng, một ngày ba lần, còn anh thì sao?” Vụ Mang Mang ra sức khoác lác cho “bác trai”, đề phòng sau này lỡ anh biết chuyện sẽ không quá trách tội cô.

“Hoan nghênh cô thử”, đối phương gửi một mặt cười.

Thô tục quá, thực không đoán ra là ai.

Vụ Mang Mang không còn nhiệt tình, thời gian chơi Weibo trước khi làm việc đã kết thúc, cô quay lưng lấy áo blouse trắng khoác lên người rồi vào phòng làm việc.

Khi Vụ Mang Mang cầm điện thoại lên thì đã là giờ ăn trưa.

“Bản Ngã Của Tôi” gửi hai tin nhắn tới, “Được rồi, không chọc cô nữa, nhưng con gái đừng nên nhận BF lung tung, cũng đừng thiếu kiến thức cơ bản.”

Thiếu kiến thức em gái anh, bản thân không làm được thì nói cô thiếu kiến thức?

Vụ Mang Mang hừ một tiếng bằng mũi. Lại nhìn tin nhắn kia gửi từ nửa tiếng trước, “Sao không trả lời?”

Quý ngài à, anh tưởng tin nhắn riêng là công cụ trò chuyện tức thời sao?

“Anh dựa vào đâu mà bảo tôi nhận BF lung tung? Bản thân anh không làm được thì nghi người ta cũng không làm được hả? Tôi thấy anh mới là thiếu kiến thức thì có.”

“Dù anh ta làm được thì chắc chắn cô cũng không chịu nổi.” Đối phương trả lời ngay.

Trời đất?! Anh ta dựa vào đâu mà biết Vụ Mang Mang cô không chịu nổi?

Ngữ điệu chắc chắn như thế, khẳng định có gì đó.

Vụ Mang Mang bỗng thấy hứng thú, “Tại sao?”

“Anh ta không phải BF của cô, giám định hoàn tất.”

Vụ Mang Mang thấy một đàn thần thú chạy lung tung trong lòng, vẫn là IQ thấp, vốn định lừa đối phương, ai ngờ lại bị đối phương lừa.

Lúc này đương nhiên là chết cũng không nhận!

Chỉ cần bạn kiên quyết không nhận thì đối phương sẽ bắt đầu nghi ngờ sự phán đoán của anh ta.

“He he, không tin thì anh đi hỏi anh ấy đi.” Sau đó Vụ Mang Mang quả quyết tắt máy, chuyên tâm ăn cơm.

Nhưng nếu nhịn không xem điện thoại thì đã chẳng phải là Vụ Mang Mang, cô vừa ăn vừa kéo màn hình, đối phương cũng không nhắn tin nữa.

Ghi chú:

1. Bác trai trong tiếng trung là Bo Fu. (ND)